

“Τα ψέματα του Απρίλη”

Ο Απρίλης, το τέταρτο εγγόνι του Χρόνου, από την πρώτη μέρα που ήρθε στον κόσμο είχε ένα μεγάλο ελάττωμα: έλεγε ψέματα διαρκώς! Το πρώτο του ψέμα το ξεφούρνισε στο πρώτο χελιδόνι, που μόλις είχε φτάσει λαχανιασμένο.

- Εσύ δεν είσαι ο Απρίλης, ο δεύτερος γιος της Άνοιξης; ρώτησε το πουλί.

- Όχι! Λάθος! Έπνιξε ο Απρίλης το γέλιο του. Εγώ είμαι η Πρωταπριλιά, η πρώτη της κόρη!

Το χελιδόνι τον πίστεψε, γιατί ο Απρίλης είχε χρυσές μπούκλες από ηλιαχτίδες και η φωνή του έμοιαζε κοριτσίστικη, αφού ήταν ακόμα μικρός.

Σε λίγο ήρθε ο Άνεμος και τον ρώτησε κι αυτός:

- Εσύ δεν είσαι το τέταρτο εγγόνι του Χρόνου;

- Όχι, κρυφογέλασε. Είμαι το πρώτο.

- Οουου! Έκανε τότε ο Άνεμος. Κάτι έπαθα φαίνεται. Τελευταία πολύ τα μπερδεύω... Κι άρχισε να φυσάει και να ξεφυσάει στεναχωρημένος.

Ο παππούς Χρόνος άκουσε τα ψέματα του εγγονού του και φώναξε!

- Απρίλη, μη λες ψέματα. Θα το μετανιώσεις! Δε θα σου βγει σε καλό.

Ο Απρίλης όμως που να βάλει μυαλό! Έτσι, όταν σε λίγο άκουσε να λένε τα σύννεφα:

- Εμπρός! Ελάτε όλοι να φύγουμε! Ήρθε η Άνοιξη!

- Σταθείτε! τους φώναξε. Η άνοιξη όπου να ‘ναι θα φύγει και θα ξανάρθει ο Χειμώνας!

Τα σύννεφα σάστισαν με τούτα τα νέα. Άρχισαν να συζητούν τι έπρεπε τώρα να κάνουν.

Ο παππούς Χρόνος μόλις είδε τα σύννεφα αναστατωμένα, δεν άργησε να καταλάβει τι είχε συμβεί.

- Απρίλη σταμάτα τα ψέματα, γιατί θα βρεις το μπελά σου, του φώναξε αυστηρά. Ο Απρίλης ωστόσο δεν έβαζε γνώση.

Την άλλη μέρα φώναξε στη Βροχή πως η μητέρα του η Άνοιξη την παρακαλεί να πάει να πλύνει την πλάση, γιατί εκείνη τάχα θα πάει ταξίδι. Παράγγειλε στη Χιονοθύελλα πως ο πατέρας του, ο Γαλανός Ουρανός, τη γύρευε να κουβεντιάσουν! Έστειλε στη θεία του τη Παγωνιά πως η μάνα του την καλεί να μείνει για λίγο στο σπίτι τους. Κορόιδεψε το Χιόνι πως του λόγου του δεν είναι γιός της Άνοιξης αλλά ο τρίτος γιος του Χειμώνα. Κι είπε κι άλλα, κι άλλα ψέματα ένα σωρό, που στο τέλος όλοι κι όλα έγιναν άνω κάτω!

Τα σύννεφα μαζεύτηκαν όλα μαζί και σκέπασαν ολότελα το Γαλανό Ουρανό. Η Βροχή άρχισε να πλένει την πλάση. Η Χιονοθύελλα στριφογύριζε για να βρει το Γαλανό Ουρανό να κουβεντιάσουν. Η Παγωνιά ήρθε για επίσκεψη στο σπίτι της Άνοιξης. Και το Χιόνι ετοιμαζόταν να φέρει δώρο ένα λευκό πάπλωμα στον καινούριο γιο του Χειμώνα!

Ο Απρίλης τα έχασε με όλη αυτή την αναταραχή. Κοίταξε ψηλά να δει τον πατέρα του, μα εκείνος δε φαινόταν πουθενά. Έτρεξε να βρει τη μάνα του την Άνοιξη, όμως εκείνη είχε πάει να βάψει με χρώματα τα λουλούδια. Άρχισε τότε να φωνάζει!

- Θέλω την μαμά μου!

- Η μαμά σου λείπει ταξίδι και θ’ αργήσει να γυρίσει. Έτσι δε μου είπες; του αποκρίθηκε η Βροχή.

- Θέλω τον πατέρα μου τότε τσίριζε εκείνος.

- Τον πατέρα σου ψάχνω κι εγώ να βρω, μα δεν τον είδα πουθενά. Του αποκρίθηκε η Χιονοθύελλα.

- Μα εσένα ο πατέρας σου είναι ο Χειμώνας. Έτσι δεν μου είπες; του είπε το Χιόνι.

- Τον Χειμώνα τον έχω θείο, γιατί εγώ είμαι ο Απρίλης! Φώναζε εκείνος.

- Ψέματα λέγει! Θύμωσε το χελιδόνι. Εμένα μου είπε πως είναι η Πρωταπριλιά.
- Δεν είμαι κορίτσι. Τώρα θα έρθει η μάνα μου και θα σας το πει! Ούρλιαξε ο Απρίλης. Σας είπα ψέματα. Είμαι ο Απρίλης, η μαμά μου είναι η Άνοιξη κι ο μπαμπάς μου ο Γαλανός Ουρανός. Γιατί δε με πιστεύετε;

Άνοιξε τότε μεγάλος καυγάς. Τα σύννεφα άρχισαν να χτυπιούνται μεταξύ τους. Άστραφταν χαστούκια, βροντούσαν κεφάλια, γινόταν σωστός χαλασμός. Στο τέλος άρχισαν να πέφτουν και αστροπελέκια. Έναστρο πέλεκου τσάκισε τότε Τα Φτερά του χελιδονιού και το έριξε δίχως πνοή στη γη.

- Σκοτώσατε το χελιδόνι! Ξεφώνισε με τρόμο ο Απρίλης.

- Εσύ φταις που μας είπες ψέματα. Εσύ τον σκότωσες. Φούσκωσαν τα σύννεφα από θυμό.

Τον Απρίλη τον πήραν τα δάκρυα. Κι έκλαψε τόσο για το χελιδόνι, που δεν μπορούσες να πεις αν έφταιγε η Βροχή ή τα δάκρυα τα δικά του που μούσκεψε ο τόπος. Βράχηκαν όλα, ξεπλύθηκαν και χάλασαν ως και τα χρώματα που είχε η άνοιξη και έβαφε τα λουλούδια. Έτσι μαζεμένους όλους τους βρήκε ο Χρόνος.

- Τι ανακατωσούρα είναι αυτή; τι γυρεύετε όλοι εδώ; Γιατί δεν αφήνετε τη θυγατέρα μου να κάνει ήσυχα τη δουλειά της; Δεν βλέπετε πόσα λουλούδια έχει ακόμα να χρωματίσει; Μα τι βλέπουν τα μάτια μου; ένα χελιδόνι πεσμένο κάτω στη γη. Σας χρειάζεται μία γερή τιμωρία.

- Δε φταίμε εμείς. Ο Απρίλης φταίει με τα ψέματά του, φώναζαν όλοι μαζί και διηγήθηκαν στο χρόνο αυτά που είχαν συμβεί.

Ο παππούς Χρόνος ντράπηκε Για το εγγόνι του και δεν ήξερε τι να πει. Τον Απρίλη τον αγαπούσε, αλλά το σωστό ήταν να σκεφτεί κάποια τιμωρία. Μικρή βέβαια, γιατί μικρός ήταν και ο Απρίλης. Και σίγουρα με τα ψέματα Ήθελε μόνο να παίξει. Σκέφτηκε Λοιπόν η ύστερα είπε:

- Η τιμωρία του Απρίλη θα είναι να του πουλάμε εμείς ψέματα στα γενέθλιά του, αντί να του δίνουμε δώρα. Από δω και μπρος την μέρα που γεννήθηκε θα τη λέμε Πρωταπριλιά και θα επιτρέπω σε όλους σας να του λέτε όσα ψέματα θέλετε. Δρόμο τώρα!

Άρχισαν ένας-ένας να φεύγουν. Έτσι σε λίγο άρχισε να φαίνεται πάλι ο Γαλανός Ουρανός. Η άνοιξη Ωστόσο ήταν απαρηγόρητη που είχαν χαλάσει μπογιές της για τα λουλούδια.

- Αχ να γινόταν να έβρισκα χρώματα για τη μαμά μου, είπε ο Απρίλης.

Κι ο Γαλανός Ουρανός που άκουσε την ευχή του γιου του, παρακάλεσε το φίλο του τον Ήλιο, να φτιάξει ένα ουράνιο τόξο. Η άνοιξη τότε έτρεξε να μαζέψει από εκεί χρώματα.

- Αχ ξαναζωντανεύει το χελιδόνι! Ευχήθηκε πάλι ο Απρίλης με όλη του την ψυχή. Ο Γαλανός Ουρανός παρακάλεσε πάλι τον Ήλιο και εκείνος έστειλε τις φωτεινές του ακτίνες να ξαναδώσουν ζωή στο χελιδόνι. Μεμιάς το χελιδόνι ζωντάνεψε. Κούνησε Τα Φτερά του και πέταξε ψηλά, ψηλά, ίσαμε τον αθέρα.

- Το χελιδόνι αναστήθηκε! Άρχισε να φωνάζει χαρούμενος ο Απρίλης. Αλήθεια σας λέω, αναστήθηκε. Αυτή τη φορά πρέπει να με πιστέψετε, ξανά φώναξε.

- Σε πιστεύουμε, είπε ο παππούς Χρόνος. Τώρα είμαστε βέβαιοι πως δεν θα πεις άλλα ψέματα. Μόνο σκέψου τι δώρο πρέπει να πας στον ήλιο και στον πατέρα σου, να τους ευχαριστήσεις που σου έκαναν όλα τα χατίρια.

- Δώρο; για να σκεφτώ... Είπε ο Απρίλης. Τέτοια εποχή κάτω στη γη, οι άνθρωποι μαζεύουν κόκκινα αυγά για το Πάσχα. Όμως εμείς πού να βρούμε αυγά;... Το βρήκα!!! Θα πάρω τα αυγά από χαλάζι Που άφησε εδώ η Παγωνιά Φεύγοντας και θα τα βάψω με την κόκκινη μπογιά της μαμάς μου.

Και έτσι έκανε ο Απρίλης. Έβαψε Κόκκινα τα αυγά από χαλάζι και τα πήγε στον πατέρα του και στον Ήλιο, που κουβέντιαζαν τα δικά τους.

- Α, σε ευχαριστούμε πολύ, χάρηκαν και οι δύο/

- Διάλεξε φίλε μου να τσουγκρίσουμε, όπως κάνουν οι άνθρωποι. είπε του Ήλιου ο Γαλανός Ουρανός.

Άπλωσε τότε ο ήλιος τις ηλιαχτίδες του και άρχισε να διαλέγει, πιάνοντας ένα ένα τα αυγά. Και τότε τα αυγά από χαλάζι άρχισαν να λιώνουν και ήταν ένα νερό κατακόκκινο που άρχισε να πέφτει στη γη στάλα στάλα. Καθώς οι ολοπόρφυρες σταλαγματιές έπεφταν στη γη, τα λιβάδια γέμιζαν παπαρούνες.

Λότη Πέτροβιτς Ανδριτσοπούλου